Мій шлях до школи. Твір-опис місцевості на основі особистих спостережень . 4 клас

Багато хто з моїх однокласників мешкає у нашому будинку. Вечорами ми збираємось у дворі, згадуємо минулий день, приколи на уроках, граємо у футбол, бадмінтон — взагалі, скільки ще розваг можна знайти, коли не хочеться йти додому. Одного разу Юлька (вона сидить за першою партою, майже відмінниця) розповіла, що її батько повернуся з-за кордону, куди їздив у справах свого підприємства, і привіз серед різних подарунків диски із записами популярних на Заході музичних груп. Багато хто з нас хотів послухати диски. Юлька запропонувала улаштувати своєрідний конкурс: диск одержить той, хто дорогою до школи розповість щось цікаве, що приверне увагу. її пропозиція нас не здивувала: нам задали написати твір на тему «Мій шлях до школи». Назавтра я вийшов раніше за всіх, щоб встигнути роздивитися місцевість, яка, як мені здавалося, мало чим може мене здивувати.

Мій шлях до школи починається з того, що з двору я потрапляю просто на проспект. Ліворуч, за довгою ажурною чавунною огорожею, піднімаються корпуси міської лікарні. Є там споруди ще довоєнної будови, а є й сучасні багатоповерхові зі збірного залізобетону. За лікарняним комплексом тягнеться тінистий парк; він здичавів, і здається, що його відлюдні куточки зберігають якісь таємниці. На протилежнім боці — ряд житлових будинків, і в одному з них, у напівпідвальному помешканні, розташувалось кафе «Малюк і Карлсон». Відразу за цим кафе я повертаю праворуч, і за якихось сто метрів починається шкільний двір. Мій опис шляху до школи був би неповним, якби я не згадав про нескінченний потік машин, що рухаються по проспекту, численних кіосків, де торгують усякою всячиною. Про що ще я забув згадати? Ах, так, на проспекті на шляху до школи треба проминути автозаправну станцію.

Чим може здивувати моя розповідь хлопців? Все це вони й самі бачили безліч разів. Удома я розповів матері про Юльчине завдання. Вона на мить замислилася, а потім сказала:

- Ти можеш здивувати хлопців!
- Чим це? — запитав я.
- Чи відомо тобі, чому кафе називається «Малюк і Карлсон»?
- То й що! Його можна назвати як завгодно.
- Кафе так назвали невипадково, — усміхнулася мати. — У господаря кафе є чижик (це невелика лісова пташка), якого він кличе Малюк, а Карлсон — це хазяйський кіт, товстий, неповороткий. Ось імена улюбленців і стали назвою кафе.
- Звідки ти це знаєш? — здивувався я.
- У кафе працює моя подруга, вона й розповіла про це.

Тепер я знав, чим здивувати хлопців. Свідченням того, що мені це вдалося, був диск, привезений батьком Юльки з відрядження. Вона дала його мені першому з хлопців на один вечір.